

A domboldalon . . .

Pár lépés még és véget ér a hid . . . szerpenti-
nes, kanyargó ut visz egyre feljebb . . . végre elér-
tem . . . Mintha nyomasztó, mély álomból ébredtem
volna, úgy révedtem magam köré, mikor leültem . . .

Domboldal, kék ég, forró, déli verő . . . körös-
körüln csupa szín, csupa kacagó Élet . . . Gyepszönye-
ges domboldal . . . rajta minden bomló rügyből, apró
lándzsába szökkenő fűszálból, nyíló virágból, mintha
mese szállana tarka . . . ezerarcu . . .

A domb alatt széles, mély víz . . . most ötvözi
vert arannyal ezüstjét a Nap . . . A vizen merész ive-
lésű hidak . . . a vizen túl babyloni tavasz . . . új
babyloni nyárnak elébe nyargaló vágyak . . . A vi-
zen túl . . . a vizen túl szürke háztömbök, hatalmas
golgotás kereszttek között sokasodó lármás, vásári
népség . . .

A vizen túl adnak és vesznek s nincs mit keresni
annak, akinek nincsen mit adni, nincsen mit ven-
ni . . .

A hidat nézem . . . a hidon érkező vert szívü,
mult vágyu emberárnyakat . . . Jönnek . . . egyre
többen . . . Arcuk halotti sápadt . . . a kezük, a ke-
züik erőtlenül alácsüggedt . . . a szemükben vad, is-
meretlen döbbenetek . . . keskeny szájuk szélén ke-
serü, mély rándulások.

Ezek azok . . . ezek azok, akik már mindent
odaadtak . . . akiknek már nincsen mit várni . . .

A szemükben hozzák a döbbeneteit odaátnak s
keskeny szájuk szegletében keseredik az, ami mult . . .
ami volt . . .

Jönnek . . . egyre többen . . . én is így jöt-
tem . . . nagy, nagy keserűséggel, döbbenetekkel . . .

De a domb és odaát közt hosszú az ut . . . Hossz-
szu az ut és amíg tart, veszt mérgéből a keserűség,
el-elmaradnak a döbbenetekből . . .

A domb és odaát közt széles, mély a víz . . . a
viz fölött, a víz fölött karesu, merész ivelésű hidak . . .
A hidakon aki jön, új ígéreteket érez s halkán, titkon
tisztaság lopakodik fáradt szeméibe . . . észrevétlenül
hullanak . . . hullanak döbbenetei a vízre . . . a víz-
be . . .

A domboldal és odaát közt széles, mély a víz . . .
hosszu az ut . . . Aki odaátról érkezik, törődött . . .
fáradt . . . Az érkezőket puha gyepszönyeg vonja
magához . . .

Leülnek sorba a domboldalon . . . ahol minden
bomló rügyből, apró lándzsába szökkenő fűszálból,
nyíló virágból mese száll tarka . . . ezerarcu . . .
ahol minden csupa szín, csupa kacagó Élet . . .

És aki itt van, nincs döbbenete, keserűsége se
már . . . csupán csak nagy, nagy tisztaságot érez . . .

Szamos.

* UJ RENDSZERŰ MOSÓGÉP. A napokban szerény
megjelenésű, hiányosan iskolázott szegedi polgárember ke-
reste fel szerkesztőségünket, új rendszerű mosógépet talált
fel, amellyel fűtőanyagban, munkaerőben és időben jelentős
megtakarításokat lehet elérni az eddig használatban lévő mo-
sógépekhez viszonyítva. Bemutatott egy modellt és a terveket,
melyek szerint az új mosógépet kézi erőre és házi haszná-
latra, valamint nagyüzemek számára is meg lehet építeni. A
megtakarítás úgy fűtőanyagban, mint munkaerőben és időben
75%-os. A találmány praktikus értékéről két kedvező tar-
talmu expert van a birtokában okleveles mérnököktől. Talá-
lmányát itt Szegeden akarja értékesíteni. A találmány anyagi
jelentőségét és értékét a tervek és expertek alapján nagyra
értékeljük, tulajdonosának a szegedi közönség és vállalkozó
töke részéről sok megértést és támogatást kívánunk.

Hóvihar.

(Novella.)

A félig uri módra épült parasztház alacsony
szobájában ketten ülnek a vacsorához terített asztal
mellett. Az aljegyzőné és a kistanító.

Az aljegyzőné inkább leány, mint asszony. Apró
kis filirán teremtés, olyan, mint egy nagyon finom
porcellán nipp, mint egy törekeny játékszernek is
beillő csecsebecse. Senkisé mondáná róla, hogy hu-
szonnégy éves és senkise hinné el, hogy már hatus-
tendős asszony. Az ember azt gondolná, hogy egy is-
kolás kis csitri lány, aki jóval innen van még az első
báli éjszakáján. Leányosan karesu, hajlékony baba-
alakjához érdekesen simulnak hozzá üde és rózsás ar-
cának áttetsző rendkívül gyöngéd és szabályos von-
ásai. Dusan tömött, ében-fekete haja, a hosszú és
selymes szempillákkal eltakart és mélyen beárnyé-
kolt kékeszürke szeme, vékony és keskeny metszésű
ajka, mind olyan különös harmóniába olvadnak ösz-
sze, amelyben keverve van a forró vérü keleti buja
érzékiségtől a hideg észak tartózkodó hűvösségéig
minden, de minden. Különösen a szeméiben van va-
lami csodálatos nemmindennapiság.

Ha tágranyilnak, olyanok, mint egy felnyitott
imakönyv, amelyből angyali szelidség, gyermeki ár-
tatlanság és anyai jóság sugárzanak elő.

Annál több mindentudó asszonyiasság van az
ajkszögletek szélén halvány árnyalattal elhuzódó két
alig látható vonalban, amik szinte odakinálják ma-
gukat a csóknak, az ölelésnek, a vágynak.

A kistanító épen az ellentéte az aljegyzőnének.
Robusztus, hatalmas, szikár alak. Első szempillan-
tásra igazi nyers, durva férfiaság. Semmi finom és
gyöngéd szépség nincsen rajta. Arcának vonásai ke-
mények, majdnem ellenszenvesek, csak magas, nyílt
homlokáról lehet leolvasni, hogy ez az ember csupa
értelem, csupa tudás, mintha lelkének minden gaz-
dagsága, kincse és értéke a homlokára volna írva. Az
asztalra könyökölve, bársonyosan simogató és mégis
áthatóan izzó tekintetével szinte ittasan szivja fel az
asszony minden mozdulatát. Szemeinek mohó falánk-
ságával majd elnyeli a vele szemben ülő, gondolatai-
ban elmélyedő, közönyös, hidegnek látszó nőt.

Olyan furcsa ez a szobornak is bellő két hall-
gatag fiatal emberi test, a falusi szobácska néma
csendességében. Alakjaikat a mennyezetről lecsüngő
petróleum lámpa vörös papirernyője misztikus ho-
mályaal derengi be, kettejük közé épen az asztal kö-
zepére egy nagy sárga foltot pottyantva le, mintha
ennek bántóan vakító fényével akarná őket egymás-
tól örökre szétválasztani. A sárga folt egy vacsora
maradványait, ott felejtett piszkos és zsiros tányé-
rokat és egy üres és érintetlen terítéket világít meg.
Táncolva öleli körül a teríték fényesen tükröző fehér
tányérját és sziporkázva csillogó evőeszközeit. A söt-
ét sarokban álló banyakemencének is beillő zöldmá-
zos cserépkályha füledt, fullasztó meleget áraszt szét
a szobában, versenyre kelve az izzadságtól csöpögő
ablaktáblákon át betörni akaró zuzmarás hideg de-
cemberi fagyával.

A hangtalan csendet alig zavarja meg egy fali
óra egyhanguan unott ketyegése, a kint tomboló hó-
vihar ablakot rázó tompa zugása és a kályhában du-
ruzsoló tűz szikrázó pattogása, amint a kéményen be-
fűtyülő csontfagyasztó széllel birkózik életre-halálra.
Olyan ez a csend, mint a fullasztó meleg, fojtogat.
Rászáll a kistanító domboru széles mellére, körülfon-
ja, szorítóan körülcsavarja, egyetlenegy öleléssel fog-
va át szívének hevesen lüktető dobbanását. A férfi
nem bír már magával. Hiába tusakodik, hiába vivó-